

Sygn. akt I CSK 3120/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku M. C.

z udziałem M. W.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 25 października 2021 r., sygn. akt V Ca 471/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od M. C. na rzecz M. W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie, oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zasiedzenie nieruchomości prowadzonej z udziałem M. W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym wywód mający świadczyć o naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 172 § 1 i 2 k.c. Zdaniem wnioskodawcy w sprawie błędnie przyjęto, że na ocenę statusu skarżącego jako posiadacza samoistnego spornej nieruchomości mogło wpływać to, iż poprzedni właściciel gruntu, zawierając z wnioskodawcą (nieważną z uwagi na dokonanie jej

w formie ustnej) umowę darowizny, nie miał rzeczywistej woli przeniesienia własności przedmiotu darowizny. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podjęto również dalszą polemikę z przyjętą przez Sąd Okręgowy (za Sądem pierwszej instancji) oceną, że wnioskodawca nie był samoistnym posiadaczem nieruchomości.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wywody wnioskodawcy nie świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy nie ocenił, że nieistnienie po stronie poprzedniego właściciela nieruchomości (zmarłego ojca wnioskodawcy) rzeczywistej woli przeniesienia własności nieruchomości wyłącza możliwość zasiedzenia gruntu przez wnioskodawcę jako stronę nieważnej umowy darowizny. Przeciwnie, Sąd drugiej instancji, za Sądem Rejonowym, obszernie wyjaśnił przyczyny, z powodu których skarżący nie został uznany za samoistnego posiadacza spornej nieruchomości. Wskazano przy tym, że wnioskodawca nie zachowywał się wobec nieruchomości jak właściciel i jawnie respektował prawo przysługujące swemu ojcu, który wprowadził go na korzystanie z gruntu przez syna, jednak sam również korzystał z nieruchomości, a na zewnątrz występował jako jedyny uprawniony z tytułu prawa do gruntu.

Skarżący zakwestionował stanowisko Sądu o braku samoistnego posiadania nieruchomości, jednakże nie wykazał, by ocena ta była *prima facie* nieprawidłowa, tzn. by w świetle poprawnie przeprowadzonej oceny jurydycznej stosunek skarżącego do gruntu powinien zostać scharakteryzowany jako właściwy dla posiadania samoistnego, a nie wspólnego gospodarowania z rodzicem, z honorowaniem prawa ojca jako właściciela nieruchomości. Sama możliwość przedstawienia alternatywnej oceny okoliczności sprawy, nawet gdyby była połączona z trafną krytyką części argumentacji Sądu drugiej instancji, nie świadczyłaby jeszcze o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy uczestników postępowania, zgodnie z art. 520 § 2 zd. 1 k.p.c., a ich wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.